

РЕШЕНИЕ

№ 1279

гр. София, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

**ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **4560** по описа за **2022** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на М. В. Д. срещу решение № 1225 от 06.04.2022г. на Софийски районен съд (СРС), постановено по н.а.х.д. № 2091 по описа на СРС за 2022г., с което е потвърден електронен фиш (ЕФ) серия К № 5047746, издаден от СДВР, с който на М. В. Д. на основание чл.189, ал.4 вр. с чл.182, ал.1, т.2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лв. (петдесет лева) а извършено нарушение по чл.21 от ЗДвП.

Решението е оспорено като неправилно и незаконосъобразно по три пункта 1. Нарушение на материалния закон, тъй като жалбоподателят никога не е фигурирал като собственик на процесното МПС, за да бъде ангажирана неговата отговорност, липсвала и декларация от собственик по чл.188, ал.1 от ЗДвП и неустановено авторство; 2. Неправилно разширително тълкуване на закона и прилагане по аналогия и 3.Наказателен уклон, избор на единия родител като виновен без данни, наказване в качеството на собственик, а не на родител, ограничаване правото на защита и приложена съдебна практика на СРС за отмяна на електронни фиш. Претендира отмяна на решението и на ЕФ и разноски по делото.

Ответникът СДВР оспорва жалбата и излага подробни съображения в писмени

бележки. Правилно СРС е приел, че след като собственикът на автомобила е малолетно лице, не може да бъде административнонаказателноотговорно и при това положение е приложена разпоредбата на чл.26, ал.3 от ЗАНН. Изложил е пространни доводи за законосъобразност на ЕФ. В съдебно заседание, представляван от юрисконсулт И., моли съдът да остави без уважение касационната жалба и да потвърди решението на въззивния съд. Претендира юрисконсултско възнаграждение и възражава за прекомерност на адвокатското възнаграждение на касатора.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли съдът да я остави без уважение.

Административен съд - [населено място], като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба по наведените в нея касационни основания, предвидени в чл.348, ал.1 от НПК, съгласно разпоредбата на чл.218, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН, ангажираните по делото доказателства и съобразно закона, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол пред Административен съд – [населено място].

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Установено е от събраните пред СРС доказателства, че на 01.07.2021 г. в 13:04 часа, мобилна система за видеоконтрол „АТСС TFR1- М“ № 575 е заснела лек автомобил М. Ц 240 с рег. [рег.номер на МПС] да се движи в [населено място], бул.Б. шосе, съответното място и посока, с превишена скорост – 70 км/ч при максимално разрешена за движение в населено място – 50 км/ч.

Въз основа на тези данни и проверка за собственост на заснетия автомобил, впоследствие бил издаден от СДВР процесния електронен фиш за налагане на глоба за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП., установено с автоматизирано техническо средство, с който за нарушение на основание чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, на М. В. Д. било наложено административно наказание глоба в размер на 50 лева, в качеството му на собственик, на когото е регистрирано МПС.

От представените в административната преписка данни за регистрацията на автомобила се установява, че заснетият автомобил е бил регистриран на 30.06.2020г. в СДВР-ОПП на малолетното лице Е. М. Д.. Справката за лице АИС по делото установява, че Е. М. Д. е дете на М. В. Д..

За да постанови обжалваното решение, СРС е приел, че ЕФ е законосъобразно издаден откъм форма, процедура и компетентност, доказаност на нарушението и правилно определен размер на санкцията, при липсата на маловажност на случая, предвид събраните по делото доказателства, АТСС, заснело процесното нарушение е правилно експлоатирано и придружено с необходимите документи за техническа изправност. Тези изводи на въззивния съд се споделят от касационната инстанция, касаторът не прави възражения по тези въпроси и установеното от съда.

По основния довод на жалбоподателя относно субекта на административнонаказателната отговорност СРС обосновава наказването на касатора с приложение на разпоредбите на чл. 188, ал.1 от ЗДвП – отговорност на собственика на МПС за извършеното с него нарушение и обстоятелството, че в конкретния случай, към датата на нарушението - 01.07.2021 г., въпросният автомобил е собственост на малолетното лице Е. М. Д., който е дете на жалбоподателя. В тази връзка се е позовал на разпоредбата на чл. 26, ал.3 от ЗАНН, че за административни нарушения,

извършени от малолетни, непълнолетни на възраст от 14 до 16 години и поставени под пълно запрещение, отговарят съответно родителите, попечителите или настойниците, които съзнателно са допуснали извършването им", поради което правомерно фишът е издаден на законния представител на малолетния собственик. М. В. Д. като родител на собственика на МПС, с което е извършено съответното нарушение, не е ангажирал доказателства, че друго лице е управлявало автомобила на посочената дата, не е представил и упоменатата в ЕФ писмена декларация, с данни за лицето извършило нарушението и копие от СУМПС на това лице, каквото изискване е предвидено в ЗДвП. СРС приема, че в случая АНО няма задължение да събира доказателства, кой е управлявал МПС, а въззивникът като законен представител на собственика на автомобила е длъжен да представи такива, като не се е възползвал от това по делото.

Касационната инстанция намери за правилен така обоснования извод на въззивната, че за безспорно установеното превишение на допустимата скорост, извършено с автомобил собственост на малолетно лице, административнонаказателната отговорност е за законния му представител. Това ангажиране на отговорност на законен представител не представлява разширително тълкуване, нито прилагане по аналогия. Съгласно разпоредбата на чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, собственикът или този, на когото е предоставено моторното превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение, като собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. В случай, че различно от собственика лице е управлявало автомобила, разпоредбата на чл. 189, ал. 5 ЗДвП предоставя на наказаното лице възможност в 14-дневен срок след получаване на електронния фиш, да подаде писмена декларация до териториалната структура на МВР с данни за лицето, извършило нарушението и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство.

По силата на посочената разпоредба, собственикът на автомобила, с който е извършено нарушението, се презюмира като нарушител, докато не се представи декларация за друго. В случая са налице предпоставките за тази законова презумпция, поради неподаване на писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението. Но тъй като този собственик е малолетно лице, малко дете на възраст около година и половина, което не е административнонаказателно отговорно, същевременно е налице превишаване на скоростта, извършено тъкмо с този автомобил, административнонаказателната отговорност следва да се понесе от законния му представител. След като законът допуска придобиването и регистрирането на МПС на малолетни лица, на лица, които нямат правоспособност да управляват МПС, които притежават и същевременно тези МПС се движат по пътищата и с тях е възможно да се извърши нарушение на правилата на ЗДвП за допустимата скорост на движение, както и е станало в случая, то се прилагат правилата за отговорност на законните им представители. Наказването на законния представител на административнонаказателно неотговарящ собственик на автомобил, е точно прилагане на правилото на чл.3 от Закона за лицата и семейството, че вместо малолетните лица действат техните законни представители, като продължение на това правило на плоскостта на административното наказване е разпоредбата на чл.26, ал.3 от ЗАНН. Да се изключат от административното наказване по ЗДвП нарушенията на правилата за скорост, извършени с автомобили, собственост на малолетни лица, е неправилно и не съответства на духа и целта на ЗДвП. Тезата на касатора стъпва на

стеснително тълкуване на чл.26, ал.3 от ЗАНН във връзка с чл.188, ал.1 и чл.189, ал.5 от ЗДвП, което настоящата инстанция не споделя. В случая М. В. Д. като законен представител на малолетния собственик на МПС превишило разрешената скорост, не се е възползвал от предоставената с чл. 189, ал. 5 ЗДвП възможност да обори пред административнонаказващия орган законовата презумпция, която свързва собственика с извършване на нарушението, поради което правилно е ангажирана отговорността му като родител на автомобила на детето му, притежаващо този автомобил. Що се отнася до възражението защо е решено именно бащата да отговаря от двамата родители съгласно разпоредбата на чл. 129 СК, всеки от родителите може сам да представлява малолетното си дете.

В случая е налице нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство, като в ЕФ са описани всички негови съставомерни признаци. Нарушението е безспорно установено от приложения снимков материал от техническо средство, като в случая скоростта е била ограничена до 50 км/ч, а същата е била превишена от заснетия автомобил, обстоятелство, което е безспорно установено. Тъй като собственикът на автомобила е малолетно лице, то правилно е ангажирана отговорността на неговия родител.

По изложените съображения обжалваното решение следва да бъде оставено в сила като правилно.

При този изход на спора, с оглед направеното от касатора искане, на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., на основание чл.63д, ал1 и ал.4 и ал.5 от ЗАНН във вр. чл.37 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК , вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XX касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1225 от 06.04.2022г. на Софийски районен съд, постановено по н.а.х.д. № 2091 по описа на СРС за 2022г.

ОСЪЖДА М. В. Д. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. (осемдесет лева).

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: